

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Croesvs Et Codrvs. hoc est, Copiæ Et Inopiæ Damna vel
Lvcra, à bono iustoq[ue] Mundi Governatore Deo
Distribvta**

Stengel, Georg

Ingolstadij, 1648

§. 5. Paupertas humilitatis mater est, sicut superbia filia diuitiarum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52359](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-52359)

2. Tim. 2.

4.

Senec.
ep. 1.Cic. 1. 3.
de offic.

Nemo militans Deo, implicat se negotijs saecularibus; tamen certum est, quod nulli rei magis dent operam, quam ut ne horæ quidam quadrantem sinant abire otiosum, sciunt enim ambulandum esse dum lucem habent, & serendum esse eis, qui volunt tempore suo messem colligere. Vnde aiunt: Omnia aliena sunt, tempus tantum nostrum est. Ac sanè vel sic quædam tempora nobis eripiuntur, quædam subducuntur, quædam effluunt. Turpissima tamen est iactura, quæ per negligentiam fit. Hanc iacturam ergo qui agnoscunt religiosi, iam legunt, iam scribunt, iam orant, ac ne nihil agant, vel corbes texunt, dantque id vnicè operam, ut orationem lectio, lectionem meditatio excipiat; tunc maximè occupati, quando diuini rebus occupantur. Quo pacto Scipio Africanus, si quando vacans à negotijs bellicis in litteris versaretur, dicere solebat, se numquam minùs otiosum, quàm cum esset in otio.

§. V.

Paupertas humilitatis mater est, sicut superbia filia diuitiarum,

De humilitate, seu animi submissione quid multis disputabo? sicut diuitiarum

vermis

vermis est superbia; ita humilitatis radix est paupertas. Si enim humilitas, teste D. Bernardo, est virtus, qua verissima sui cognitione sibi ipsi quilibet vilescit; quis sibi vilior videtur, quàm pauper? Quis verius dicere potest: *Domine, non est exaltatum cor meum, neque elati sunt oculi mei; neque ambulavi in magnis, neque in mirabilibus super me?* Pauper non se vestit splendide, non fert gemmas in auribus, non annulos in digitis, non torques aureos circa collum. Non epulatur opipare, non ædificat magnifice: sed in humili degit casula, & decote panno tectus, de eo vivit, quod rus parit. Quantæ humilitatis fuit Ruth? quæ *cadens in faciem suam, & adorans super terram*, indignam se rata est vt peregrina nosceretur, seq; ancillam vocitans, Domina facta est. Vnde tam humilis evasit? Pauper erat. Maria quoque Virgo, nonne illa est, cuius Deus *respexit humilitatē*, tamquã, *ancilla sua*, atque idcirco eam in suam Matrem exaltauit? nempe eadem illustris fuit virginitate, paupertate, humilitate. Inde digna erat, quæ & maternitate emeretur. Nimirũ hæc est via ad verũ honorem. Nam *qui se humiliaverit, exaltabitur, qui autem se exaltauerit, humiliabitur.*

S. Bern
nard de
gradib.
Humil.

Psal. 130.

Ruth. 2.
10.

Luc. 1.48.

Matth.
23. 12.

Atque

S. Chryf.
in tract.
Quod
nemo læ-
ditur ni-
si à se
ipso.

Atque hac ipsa de causa docet D. Chryso-
stomus, diuitias esse fugiendas, quia titulis,
& pompis, & superbæ alimenta ministrant.
Verba illius sunt: *Sed honores, inquit, con-*
ferunt diuitia, & inimicos facilius vlti-
mem præstant, & ob hoc videbitur necessarium
esse opus diuitiarum, quæ vitijs ministrant, & con-
tribuant effectum, atq; inanes ambitionum bul-
las instant amplius, & extollunt in maius, quod-
que superbia malum exigunt, tumidius. Immo pro-
his maxime erant diuitia fugienda; hoc enim
est bestias feras homines in animis suis collocare,
& in pectore nutrire. Et iterum diuitia suadent,
ut honore quidem vero caelestiq; careatur; salu-
sum verò hunc veri illius colore solum, & simi-
lata imagine fucatum requiri honorem, non ve-
ritate, sed nomine. Sicut enim meretricis vultus
plerumq; cum fœdus, & turpis est, per natu-
ram, facis, & coloribus pigmentatus ostenditur;
ad decipiendos, qui ignorant, quid sub velamine
illius faci contegatur, sic & diuitia faciunt, cum
adulatorium voluit honorem videri, neq; voces
illius populi, per quas iudicibus acclamatur, et
veritate proferuntur, sed ipsa sunt, quibus fuc-
tum nomen depingitur honoris: nam si conscien-
tias interrogas acclamantium ibi, inuenies apud
unumquemq; eorum mille te capitibus accusari
Deniq;

Denique ubi metus cessauerit potestatis, & publica pompa fuerit scena resoluta; tunc videas quanti oblatrantes, quanti obloquentes, quanti insimulantes, & hi omnes illi sunt, qui prius acclamabant, & immensis te laudibus extollebant. Hæc tu honorem dicis? & hæc diuitijs quærenda credis, quæ etsi sponte adessent, recusanda erant? plus enim quidem odij, quam amoris acquirunt. Sed, si vis, ostendam tibi honorem verum. Honor virtus animi est, hic honor neque à Caesaribus præstat, neque adulatione conquiritur, neque pecunia preparatur, nihil in se fucari habet, nihil simulati, nihil occulti: huius honoris successor nullus est, accusator nullus, nullus ingratus: honor hic temporibus non mutatur, neque patitur tyrannos, nec plectram tabula metuit aliquando esse delendam. Hunc verum honorem spectat humilitas, quærit paupertas: falsum illum horret, fugit, execratur, quem diuitiæ pariunt. Hinc, sicut pecunia & superbia, quodam velut foedere iunguntur; ita vicissim plerumque & paupertas & humilitas sociantur; proq; vano honore verus honor, & potentia quædam supernaturalis comitatur. *Argentum* Aq. 3. 6i
 & aurum non est mihi, ait Petrus, qui reliquit omnia, quod autem habeo, hoc tibi do:

in Nomine IESV Christi Nazareni surgere
ambula. Plus fuit vsum membrorum dare,
quàm aurum & argentum; cùm & ipsi auari,
quid non auri & argenti darent, vt vel
podagram à se excuterent, vsumque pedum
recuperarent?

§. VI.

Amor paupertatis fons liberalitatis.

Supra c. 2.
§. 3.

Auaritia, quæ cùm diuitijs crescit, pau-
pertatem voluntariam habet è diametro re-
pugnantem. Nam de ijs, qui eam inuiti fe-
runt, non loquor, in prima scilicet classe
suprà ab Hugone comprehensis. Quisquis
enim paupertatem amat, non amat pecu-
nias, sed vilipendit, spernit, spargit, abij-
cit. Quare nemo voluntario paupere est li-
beralior. Siquidem liberalissimus est, qui
omnia donat. Donat autem omnia, qui om-
nia, propter Deum, vel sibi patitur liber-
ter auferri, vel vltro dat pauperibus, aut
templis, aut Dei amicis; atque hac ipsa
liberalitate, non tantùm ostendit, se pau-
pertatem diuitijs anteferre, sed etiam verè
dominum esse suarum diuitiarum. Nam,
teste S. Hieronymo, *Qui diuitiarum seruus
est, diuitias custodit, vt seruus; qui autem
seruitutis discussit iugum, distribuit eas, vt*

Domini